

Călătorie imaginară

Flavius

Noaptea în care întunericul mi-e dușman
nu mă mai încălzește cu iluzii
apropierea ta e o depărtare de lumină,
clipele bat în tâmpile la porți nesigure
pe care nu le poate deschide vântul.

Pe dincolo trece calea ferată a tinereții
și nu întâlnește nicio gară
în care se doarme în sala de așteptare.
Visele frumoase și femeile care mă iubeau
caută prin fiecare compartiment
să prindă un loc
până nu intră trenul în tunelele Văii Jiului.

Acum am ieșit s-a făcut ziuă și lumina-i puternică,
munții s-au depărtat și câmpia pe care o străbat
miroase a pâine și fân cosit,
drumul pe care merg continuă spre sud
Păsările îl însoțesc, praful se răspândește
ca ploile repezi de vară
din care ieși cu hainele grele de bătrânețe
și cu singurătatea spânzurată de gât
ca o ciatură de cumpăna fântânii.

Până-n capitală privesc nepăsător Bărağanul
întinderea lui e ca o dulce alinare
ce se varsă-n mine-n liniște,
pacea mă cuprinde-n gânduri
și-n așteptarea impactului.